

ΟΙ ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΜΑΣ ΗΡΩΕΣ

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΨΥΧΟΣ ΝΑΥΑΡΧΟΣ

Η ζωή και τα κατορθώματα του Γεωργίου Σαχίνη. Η οικογενειακή του τραγωδία. Ο Άλχη Πασάς και οι Σαχινίδες. Ο καπετάν Γιώργης παντρεύεται και ναυπηγεί το «Θεμιστοκλή» του. Με τον Μισούλη. Ένα θαλασσινό δράμα στα Βάτικα. «Αμάν, καπετάνιε!» Ο Σαχίνης και το παιδί του αγά. Ο ύπασπιστής του Ήθωνες. Το επεισόδιο της 10ης Οκτωβρίου 1862. Ο θάνατος του γενναίου ύπασπιστή, κτλ.

— Πατέρα, πάρε με μαζί σου, έκλαιγε ένα Ύδραίοπουλο, ο Γιώργης Σαχίνης, πάρε με να ιδώ και γώ κόσμο, να γνωρίσω τη Φραγκιά!...

— Δεν σε παίρνω σε τόσο μακρινό ταξίδι, ή θάλασσες γέμισαν από κορσάρικα... Συχνά κάνουμε πόλεμο... Κάτσε στη μάνα σου καλύτερα, Γιώργη, άπαντοίσε ο φιλόστοργος καπετάν Δημήτρης που έστρεψε για τον πρωτότοκό του.

Όμως, κλάψε-κλάψε, ο Γιώργης τον κατάφερε τον πατέρα του. Και στο πρώτο ταξίδι του για την Ίταλία, ο Δημήτρης Σαχίνης τον έπηρε στο καράβι του, το ιδιόκτητο, αφού πρώτα το άρμιάτωσε με τρία άκρια κανόνια.

Το Σαχίνικο καράβι δεν ήταν από τα κοινά έμπορικά. Πρωτίτερα άποτελούσε μονάδα του Ρωσικού Στόλου του Αιγαίου υπό τον ναύαρχο Σινιάβιν. Όταν όμως η Ρωσία ένατηγήσε μεγαλείτερα σκάρη, έποήλησε τα παλαιότερα, και ένα άπ' αυτά άγόρασε ο Δημήτρης Σαχίνης.

Έπηρε λοιπόν τον γιόνο του και άνοιξε πανιά για το Μπριντζέ. Καθώς έπλεε όμως στο Ίόνιο πέλαγος, σηκώθηκε άγρια τρικυμία και ο καπετάν Δημήτρης αναγκάστηκε να ποδίση σ' ένα Ήπειρωτικό λιμάνι, στα Σύβοτα, ως πού να ήμερώσει ο καιρός.

Μόλις ο Άλχη Πασάς έμαθε ότι ένα σημαντικό Ύδραίο καράβι βρίσκεται άραγμένο στα Σύβοτα, άκονίστηκε ή πλεονεξία του. Έστειλε άμέσως τον Ταχίη Άμπτάζ με τους τζοχανταρούς του, συνέλαβαν τον καπετάν Δημήτρη και τον γιόνο του και τους έφορξαν — χωρίς την παραμικρή πρόφασιν — στη φυλακή, ή μάλλον σε μπουντρούμα. Ξεχωριστά τον πατέρα από τον γιόνο. Έλειπα, έγύμνωσε το καράβι από τα κανόνια του, το φορτίο και κάθε αντίκειμενο άξιας, έπηρε τους ναύτες σκλάβους στα Γιάννενα και για τον καπετάνιο και τον γιόνο του έφύλαγε σκληρότερη τύχη. Ο μικρός Γιώργης — παλληκαράπουλο 16 χρονών — έμάντεψε την τύχη που τον περιέμενε και γι' αυτό, την άλλη νύχτα, έκανε τ' άδύνατα-δυνατά κι' έδραπέτεψε. Η νύχτα ήταν χειμωνιάτικη, σκοτεινή, Γλωστρώντας μέσα στο σκοτάδι, έφτασε στο λιμάνι, μπηξε σε μία βάρκα, έλυσε το παλαμιάρι και άρπαξε τα κουτιά.

— Ο Θεός βοηθός! μουρούοισε.

Την ίδια στιγμή, άκούστηκαν ντουφεκιές. Οι Άρσβανίτες είχαν αντίληφθει την άπόδραση και τον πυροβολούσαν. Ο Γιώργης κωπηλατούσε γρήγορα, άποφασιστικά, κι' όλοένα κέρδιζε άπόσταση, μέσα στη θάλασσα, με πλώρη για την Κέρκυρα, όπου έφτασε την άλλη μέρα έξαντλημένος. Την έποχη εκείνη το νησί των Φαιάκων βρισκότανε στην έξουσία των Γάλλων. Κερκυραίοι ψαράδες δώσανε άσυλο και προστασία στον τολμηρό Ύδραίο που έμεινε στην Κέρκυρα ως να μάθι τι απέγινε ο πατέρας του.

Δεν άργησε όμως να μάθι τα καλά μαντάτα. Ο θηριώδης τύραννος της Ήπειρου, φρενιασμένος για την άπόδραση του γιου, έβασάνισε τον πατέρα, ο όποιος, τέλος, πέθανε στα μπουντρούμα. Ο Γιώργης Σαχίνης — που ή λύτες τον είχαν πρώτεια τρανέψει — έβαλε τότε τα μαύρα και όριστηκε να μινι τα βγάλη άν δεν εκδικηθεί!...

Δύο χρόνια έμεινε στην Κέρκυρα ο Γιώργης Σαχίνης, συντηρούμενος με τη συνδρομή φίλων του πατέρα του, έμπορων. Εκεί έμαθε Γαλλικά, Ίταλικά, έμποροναυτικά μαθήματα και τέλος έγύφισε στην Ύδρα, όπου είχαν γίνει γνωστές ή τραγικές τους περιπέτειες και τον είχαν καταστήσει πολύ συμπαθη. Διάφοροι πλοίαρχοι και έφορλιστά έπροθυμοποιήθησαν να τον συνδράμουν. Και με τα χρόνια, ο

Γιώργης ο Σαχίνης γίνηκε ένας από τους πιο άξιους και τολμηρούς ναυτικούς.

Μιά ώμορφη κοπέλλα, κόρη του άρχοντα Άναστάση Θεωδωράκη, τον άγάπησε, και οι γάμοι τους έγιναν με πολλή έσημότητα. Ο Γιώργης Σαχίνης, ζοδεύοντας από την προίκια του, ένατηγήσε ένα μεγάλο καράβι και τ' όνόμασε «Θεμιστοκλή».

Στην Ίστορία του Παπαρηγοπούλου και σε όλες τις άλλες διαβάσουμε τον ένθουσιασμό και τα κατορθώματα του Γιώργη Σαχίνη στα έπτά χρόνια του Άγώνος. Άκολουθώντας πάντοτε τον άτρόμητο ναύαρχο Μισούλη, όπως τόσο άλλοι καπετάνιοι της Ύδρας, έφηρε τον «Θεμιστοκλή» τον εκεί όπου φοβερότερα βροντούσαν τα κανόνια, όπου κρισιμώτερη γινόταν, κάθε φορά, ή ναυμαχία. Ο Γιώργης Σαχίνης ήταν άντροίος στις μάχες, φοβερός στους έχθρούς, αλλά γενναίοψυχος στους νικημένους, φιλόφθοπος στους αιχμαλώτους. Ποτέ δεν έπέτρεψε στους ναύτες του να λερώσουν το καράβι του και τα δικά του τα χέρια με αίμα αιχμαλώτου. Σε μία περίπτωση μάλιστα έσωσε αιχμαλώτους από τον θάνατο, με κίνδυνο της ζωής του. Ίδου πως συνέβη το δραματικό αυτό γεγονός:

Στά 1825, ένα από τα πλοία του Ύδραϊκού στόλου, κυβερνούμενο από τον Άλέξανδρο Κριεζή, βρισκόταν άραγμένο στα Βάτικα της Πελοποννήσου. Μέσα σ' αυτό έκρατούτο αιχμάλωτοι μερικοί Όθωμοι στρατιώται. Έξασφα, μα βραδεία, οι αιχμάλωτοι κατόρθωσαν να δραπέτεύσουν, και τή στιγμή που έφρεγαν, έβαλαν φωτιά και άνετίναξαν το πλοίο στον άέρα... Η καταστροφή ίσηζε μεγάλη. Δεν έσώθησαν παρά μόνο δύο ναύτες από το πλήρωμα.

Μόλις ή είδησις έφτασε στην Ύδρα, το νησί βουτήχτηκε στα μαύρα. Και σ' άλλα λιμάνια, παντού όπου ίπτηχαν Έλληνικά καράβια, ή θλίψη ήταν γενική. Η σημαίες κατεβάστηκαν μεσίστιες. Άλλος έκλαιγε για τον άδελφό του, άλλος για τον πατέρα του ή τον γιόνο του. Οργή μεγάλη έναντιον των Τούρκων και σφοδρή άγανάκτησις έβραζε σε όλα τα καράβια. Όπου έκρατούτο αιχμάλωτοι, οι Έλληνες τους βάλανε μαχαίρι, και ίδιος στην Ύδρα. Οι καπετάνιοι στάθηκαν άνίκανοι να έμποδίσουν το κακό. Τραγωδίες τρομερές διαδραματίστηκαν. Ύαν τραγιά έσφαζαν τους αιχμαλώτους οι Ύδραίοι ναύτες, και από τα καταστρώματα έτρεχαν ποτάμι τα άματα στη θάλασσα και την έκοκινίζαν. Ούτε όκτιος, ούτε έλεος!...

Στο «Θεμιστοκλή» ίπτηχαν μέσα σ' άμπάρι φυλακισμένοι πέντε Τούρκοι, που τους είχαν πάσει μεσοθάλασσης. Ένα μεσημέρι, ο Σαχίνης άκουσε φωνές και θρήνους στο κατάστρωμα. Άρπαξε εθύς το τρομπόνι του και πετάχτηκε έξω από την καμπίνα του. Οι ναύτες είχαν βγάλει από τ' άμπάρι τους Τούρκους, τους έδεναν χεροπόδαμα κι' έτοιμαζόντουσαν να τους σφάζουν.

Στο άπαισιο αυτό θέαμα, έφριξε ο καπετάν Σαχίνης και μ' ένα πήδημα βρέθηκε μπροστά στους αιχμαλώτους, που γονατισμένοι κάτω, ζητούσαν έλεος.

— Αμάν! Αμάν! κίε μ' μπενί! (Λυτήσου μας! μη μας σφάζεις!).

Ο Σαχίνης, προστατεύοντας με το γιγάντιο κορμί του τους αιχμαλώτους και διευθίνοντας έναντιον των ναυτών του το τρομπόνι, έφώναξε:

— Άλτ! μιν κοινηθεί κανείς!... Αδτά δεν γίνονται στο δικό μου το καράβι!... Οχι άδικα άματα!... Και σείς κατεβάτε κάτω!...

Κατέβασε δε πράγματι τους έντρούους Τούρκους στο άμπάρι, το κλειώσαε, πήρε το κλειδί και στάθηκε φοβερός μπρος σ' αυτό, ως που με τα λόγια του Έδαγγελίου και τις φοβέρες, άνάγκασε τους ναύτες ν' άποτραβηχτούν και νά παρατηρηθούν από τον σκοπό της.

Και σε άλλες περιστάσεις ο Γιώργης Σαχίνης έδειξε τή μεγαλο-

ΣΤΙΧΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Άκούσατε, γενναίοι της Άφροδίτης μέοι, άκούσατε, λέγω, μίαν καινούργιαν παροιμίαν. Άνήλικην δέν θέλω, παρήλικην δέν θέλω. Μισώ την άουριδα, μισώ και την σταφίδα. Παράγγελα σάς δίνο, κατάραν σάς άφίνο, του Έρωτα το δώρον νά έχη μέσον όρον. ΑΘ. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΣ